Theology on the Web.org.uk

Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

HONEYCOMB 1/1 (July 2000): 1–10

Forgiving Those who Trespass Against Us

Russell H. BOWERS, Jr.

Nothing is more important when we think about our relationship with God than is the matter of forgiveness. Because we are sinners, forgiveness is essential if we are to enjoy any fellowship with a holy God. But will God truly forgive sinful people? If we do come to experience God's forgiveness, how should that inform our relations with those who wrong us? How freely, genuinely, completely, and repeatedly should we forgive them? Should our forgiveness know any limits? Does it erase any and all consequences of the sin we have forgiven?

This article will not discuss God's forgiveness of us as much as it will discuss our forgiveness of others. It will assume that in Christ forgiveness is full and free—that our sin is removed "as far as the east is from the west" and "remembered against us no more." Using God's pardon as a pattern, this article will explore how the forgiven individual should treat someone who sins against him.

Giving a name to evil.

What name should we give to those occasions when we disobey God or wrong other people? Those which require *forgiveness* must be called *sin*. They are not merely *mistakes*. People do make mistakes, with varying degrees of guilt attached when they do. Nor are we talking about *human nature* and the limitations we face simply because we are human. It is true that as

we live among our brother and sister human beings we often have to correct their mistakes and be patient with their human limitations. But what we will need to *forgive* is their *sins*. *Sin* implies a *choice* to do what is wrong—something the one who does it either does know or should know is wrong. People are more than machines who have to act the way they do simply because they are made that way. At times we must *choose* to act against what would for the moment give us power or pleasure, or against what other people are thinking or doing, so that we can do what is *right*. A person who finds himself in the middle of a mob of people looting or killing must resist going along with what they are doing. The individual has a *choice*; to *choose* to join the mob is *sin*.

The fact that sin exists means that there must be actions which are always right or always wrong. There must be a law, and someone who creates and enforces that law. That lawgiver is God. We cannot define "right" and "wrong" on the basis of how the people in power define them. If we do, then the terrible actions of people like Hitler, Stalin, and Pol Pot were "right," because they defined them as being "right." No, the standard of "right" and "wrong" must come from outside man himself or the opinions which happen to be popular at the time. The standard is found in the unchanging character of God, as he reveals himself in scripture.

Biblical words further teach us about sin's nature. It is "missing" a goal or way (חָטָא, ἁμαρτία), "perversion" or "twistedness" (עָוֺן), "rebellion" or "transgression" (פֶּשַׁע, παράβασις), "injustice" (ἀδικία), "lawlessness" (ἀνομία), and a "fall" (παράπτωμα). Theologically, sin is when we do not measure up to the will and moral character of God. Because we are responsible for our actions, sinners incur "guilt" (אָשָׁם, ἔνοχος [adj.]). *Guilt* means that sin is not beyond our control—we *choose* to sin. We cannot blame either our DNA, our upbringing, the people around us, or Satan. Attempting to evade blame is something that is natural for us to do. Adam and Eve tried to do that after the first human sin. But we are guilty and therefore answerable for our crimes.

God's reaction.

If the way God deals with our sin is to provide the example of how we should deal with others' sins, we must observe what the Bible teaches about how God reacts. Briefly, God responds with (1) wrath and judgment, and then (2) an offer of grace. We must not ignore God's first reaction of wrath in our rush to enjoy God's second reaction of grace.

Sometimes, however, we do fail to speak seriously enough of God's wrath and judgment of sin. But this is both an Old Testament (Psalm 2:5, 12; Lamentations 2:2, 4) and a New Testament (Romans 1:18; 2:5, 8; Ephesians 2:3; 5:6; Revelation 6:16, 17; 16:1, 19; 19:15) teaching. In His holiness God will judge sin; in His justice He will do so fairly. The rich and powerful will receive no special treatment in God's court. God's wrath and judgment are not trivial matters, because as Hebrews 10:31 says, "it is a dreadful thing to fall into the hands of the living God."

Having announced his hatred and approaching judgment of sin, God turns and offers forgiveness through Christ. This is the gospel Christians value so highly. God's holiness and justice move Him to judge, while His love prompts Him to reconcile the sinner. The interplay between the need to judge and the urge to forgive is captured by Ezekiel—"I will judge you, each one according to his ways, declares the Sovereign Yahweh. Repent! Turn away from all your offenses; then sin will not be your downfall. Rid yourselves of all the offenses you have committed, and get a new heart and a new spirit. Why will you die, O house of Israel? For I take no pleasure in the death of anyone, declares the Sovereign Yahweh. Repent and live!" (18:30–32).

What we must do to avoid the judgment God threatens and instead enjoy the forgiveness he offers is described by the words "confession," "repentance," and "faith." These three words describe parts of what is really a single reaction. The source of the Greek word ὁμολογέω *confess* is two words which when put together mean "to say the same." Therefore its definitions include "agree, admit, confess, declare (publicly), acknowledge." To "say

the same" thing regarding our sin that God says means to admit that what we have done is *sin* (and neither an innocent *mistake* or the fault of limited *human nature*), that it is wicked, and that it deserves God's judgment. Biblical confession is neither reciting a list of things we may have done wrong without really thinking about it, nor is it a hazy general admission "I have sinned." It is a specific acknowledgment, with the same sense of sin's seriousness as God expresses. "He who conceals his sins does not prosper, but whoever confesses and renounces them finds mercy" (Proverbs 28:13).

Repentance—the word Ezekiel uses—means a complete change of mind which results in a change of our lives. I had one way of thinking, one set of values, one way of behaving; I now abandon these and think, value, and act in the opposite direction. Repentance may include grief, but grief is not its chief component—its chief component is a change of mind and life. Luke clearly shows that repentance precedes forgiveness (13:1–5; 24:47). Thus, though God forgives it does not come easily even for the sinner, let alone for God who paid sin's price. If we understand confession and repentance in this way, it should silence critics who suggest that the Christian gospel offers a cheap forgiveness based on a lighthearted understanding of sin's seriousness.

Forgiveness is further tied to faith. Faith means that I rely upon the grace that God offers through the death and resurrection of Jesus of Nazareth. Even though it might seem unlikely that the majestic and holy God should think kindly toward sinners, he in fact wants to forgive and reconcile us, and by faith we accept the offer he extends through his son. This is faith.

Based on Christ's sacrifice, God forgives when we confess, repent, believe. The biblical words which describe forgiveness are as rich as those which describe sin. The most common Old Testament word is סָלַח "to forgive, pardon" (always with God as the subject). Also used are נָשָׂא "to lift up, bear or carry, take away," כִּפֵּר to cover over, pacify, make propitiation," עָבַר "to pass over, overlook, forgive," and מָחָה "to wipe or blot out." The New Testament overwhelmingly uses ἀφίημι "to let go, send away,

cancel, remit, pardon," but also employs χαρίζομαι "to act graciously," ἀπολύω "to set free, release, pardon, send away, dismiss," ἵλεως "gracious, merciful," and πάρεσις "passing over, letting go unpunished." These words point out to us different facets of "the incomparable riches of [God's] grace, expressed in his kindness to us in Christ Jesus" (Ephesians 2:7).

Our imitation of God's pattern.

How should we use God's pattern of dealing with sin to direct how we respond when wronged? First, we must give the wrong its proper name. When someone sins against me I must call it sin. I must help the one who has done the wrong to see that it is sin. Jesus instructed, "If your brother sins against you, go and show him his fault" (Matthew 18:15). He has a fault, name it a fault, and show him that it is a fault. I must not ignore it, leave it unnamed, and allow it to continue to anger me. Jesus' instruction reminds us of Leviticus 19:17—"Do not hate your brother in your heart. Rebuke your neighbor frankly so you will not share in his guilt." Leaving sin unnamed and unconfronted allows it to simmer into hatred, so that sin has multiplied. Because I am nurturing ill-will toward another person, now I am as guilty as he. So the first step in dealing with sin is to name it as sin.

To illustrate, an unfortunate pattern among many Cambodians in the years following Pol Pot has been to deny or ignore the past. Too painful to face, Khmer Rouge crimes have been essentially dismissed from the conscious mind, leaving its victims to fight against them alone and subconsciously, and so fall prey to depression and post-traumatic stress syndrome. "Let bygones be bygones," some people suggest. But mass torture and murder are not "bygones." They are sins, they are crimes—and they need to be named such if healing is ever to take place.

Once a "fault" or "sin" has been named, we must face its seriousness. A sin which is left unaddressed and unforgiven shatters any sense of goodwill among family, friends, and neighbors. One reason to confront the sin, then, is to mend

relationships. Ignoring it allows a division to continue and grow. Confronting with a view to correcting also helps us fight the temptation to seek personal revenge, which is clearly forbidden in scripture (Romans 12:17–21).

As I confront my brother with his sin, my goal—as God's—is to urge him to repent so that I may extend my forgiveness. Jesus' command to "show him his fault" is followed by "If he listens to you, you have won your brother over." The rift is healed. Elsewhere Jesus expands this idea: "If your brother sins, rebuke him, and if he repents, forgive him. If he sins against you seven times in a day, and seven times comes back to you and says, 'I repent,' forgive him" (Luke 17:3–4).

If human forgiveness is to match God's it must be 1) sought by the offended party (Luke 19:10), 2) extended generously (Psalm 103:12), 3) extended permanently (Hebrews 10:17), 4) extended repeatedly (Luke 17:4), and 5) extended even to those who have sinned atrociously (2 Chronicles 33:9–13).

Forgiveness vs. consequences.

Forgiveness both cancels the judicial punishment which the sin deserved and allows the relationship between offender and one offended to be restored. But these do not necessarily mean that all the *consequences* of the sin are erased. If a woman should choose to wallow in drunkenness for years and then repent, God will forgive the sin, but not necessarily replace her damaged liver and restore her health. If a man should choose to beat his wife and neglect his children, God can forgive that sin but will neither restore the years lost nor erase the memories of what he has done. Forgiveness does not necessarily erase consequences.

The Bible shows that this is true. When David sinned and confessed, Nathan assured him, "Yahweh has taken away your sin. You are not going to die [that is, you are forgiven]." But he continued, "Because by doing this you have made the enemies of Yahweh show utter contempt, the son born to you will die [that is, you and your family will suffer consequences]."

By application, we must forgive a brother who sins against us and repents—that is, we enjoy fellowship with him again without holding a grudge. But his forgiven sin may nevertheless alter my future relations with him. I may decline to lend my computer to a person who has already twice damaged it through neglect on previous occasions when I let him borrow it. A church treasurer who embezzled funds may be forgiven upon genuine repentance but never entrusted with such a position again. A pastor who fails to remain sexually pure may be forgiven by God and his church, but may find himself no longer "above reproach" (as 1 Timothy 3:2 requires of overseers) and therefore disqualified from continuing as pastor. Sins may be genuinely forgiven but still bear consequences.

This is true of the way both a nation as well as the way an individual forgives. Someone who has committed gross crimes against humanity and repents (as did Manasseh—see 2 Chronicles 33:1–20) may be forgiven both by God and his victims. Yet the nation may still try and punish him for those crimes. God's forgiveness—and ours—may not eliminate all consequences.

It's good for us.

For many years psychologists did not study forgiveness. But now it is being discovered to contribute significantly to a victims' emotional and physical healing and wholeness. Although the sinner gains through being forgiven, the victim who does the forgiving gains as well. Further, forgiveness breaks the cycle of repaying vengeance with vengeance, which can cause any family or society (one thinks of Kosovo, Israel, and Northern Ireland) to spiral ever deeper into violence.

A Cambodian statement.

On 17 May 1999 about a dozen Cambodian church leaders met to discuss the issues of crimes against humanity, repentance, forgiveness, and judicial consequences. As a result of this and two

subsequent meetings a statement was drafted on these issues. A copy of that statement follows:

Forgiveness of Those Guilty of Atrocities

God, creator and lord of all, hates oppression and genocide. He regards them as evils which should not be simply dismissed no matter how much time has passed since they were committed. He promises to judge those who perpetrate such crimes.
Gen 6:5–7; Deut 25:17–19; Ezek 18:20

God, however, loves everyone—even those responsible for these atrocities. He declares that he will forgive all who honestly confess their sin to him, when such confession is accompanied by a commitment to believe in and follow his son Jesus. This forgiveness is not granted the penitent based on his merit, no matter how good he may subsequently become, or how many good deeds he may promise to perform. It is an undeserved gift from God, who is merciful toward even the worst offenders. His grace is sufficient to forgive all sin when the guilty person repents and trusts in Jesus.
Jn 3:16; 6:37; 1 Tim 1:12–16

But where is the justice in free eternal forgiveness? Surely all guilty of high-handed oppression should be punished by God forever? The answer is this—God's judgment due the sinner was placed on another. Jesus was sent to die—to be executed—in the place of others. He himself was innocent, but died the death deserved by sinners, including those guilty of gross crimes against humanity. Because Jesus is uniquely God's son, his death provided sufficient punishment for the sins of all humanity, though it proves effective only for those who repent and believe. Belief in the Lord Jesus, accompanied as it must be by a turning from sin to follow him, can bring eternal forgiveness from God only because sin's penalty has been paid.
Isa 53:4–6; Mk 10:45; 2 Cor 5:21; Rom 3:9–26

Because God forgives, he calls on his people to personally do the same. Sometimes this seems impossible, but God assists all who ask for help to forgive those who have abused them. It is for God to ultimately condemn, not us. If he forgives, we must also.
Rom 12:14, 17–21; Matt 6:12; 18:15–35

God's forgiveness, however, may not rescue the guilty from consequences in this life which stem from their sin. Our sin may affect our health, our relationships, and, in the case of those guilty of crimes, our liability to judgment by the state. God regards no one as above the law. Therefore those who commit murder and atrocity, whether Christians or not, should face the judgment of the court. Such judgment may even include a death sentence. God entrusts authority to governments to punish criminals and protect citizens through just laws and appropriate judicial procedures. Governments, in turn, are accountable to God regarding how they exercise this trust. God does not exempt anyone from these legal procedures, even if he has repented and been forgiven by God. Any sentence of the court, of course, does not revoke God's eternal forgiveness.
2 Sam 12:11–14; Rom 13:1–7

The state may decide that it best fulfills its God-given role of avenger of evil by executing or punishing those it finds guilty of crimes against humanity. However, if it determines that the defendant has experienced a genuine change of heart over his past, evidenced by a profound and sustained reversal of behavior, it may choose to commute its sentence, while still deploring the defendant's sin. The wisdom of the court must decide what is best in each such extraordinary case.
1 Kings 21:20–29; 2 Chron 33:9–13

Thus governments operate within their rights when they punish even repentant criminals. The courts may, of course, choose to lessen or forgive the sentences of the truly repentant, recalling Portia's words in Shakespeare's *Merchant of Venice* that earthly power most resembles God's when mercy seasons justice.

But, regardless of the consequences on this earth which may follow a sinful action, may we as individuals follow the apostle's admonition to "Be kind and compassionate to one another, forgiving each other, just as in Christ God forgave you."

សំណុំធីកឃ្មុំ ១/១ (កក្កដា ២០០០)៖ ១១-២៣

ការអត់ទោសចំពោះអស់អ្នកដែលធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងយើង

ដោយ លោក រ៉ស់ បាទរ៉ុស

****

គ្មានអ្វីសំខាន់ នៅពេលដែលយើងគិតអំពីទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយ ព្រះជាម្ចាស់ជាងរឿងរ៉ាវនៃការអត់ទោសនោះឡើយ ។ ដោយហេតុតែយើងជាអ្នកមានបាប ការអត់ទោសគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់ បើសិនយើងមានទំនាក់ទំនងដ៏ប្រសើរជាមួយព្រះដ៏បរិសុទ្ធនោះ ។ ប៉ុន្តែតើព្រះជាម្ចាស់ នឹងអត់ទោសអោយអ្នកមានបាបពិតប្រាកដមែនឬ ? ក្រោយមកប្រសិនបើយើងពិសោធន៍នូវការអត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះយើង តើការនោះនាំឲ្យយើងអត់ទោសឲ្យអ្នកដទៃ ដែលបានធ្វើខុសចំពោះយើងបានដោយរបៀបណា ? តើយើងត្រូវអត់ទោសដោយស្ម័គ្រចិត្ត សុទ្ធចិត្តពេញលេញ ហើយនិង ប៉ុន្មានដងទៅដល់ពួកគេ ? តើការអត់ទោសរបស់យើងគួរតែមាននូវដែនកំណត់ទេ ? តើបំភ្លេចវាចោលរាល់ផលវិបាកផ្សេងៗទាំងអស់នៃអំពើបាប ដែលយើងបានអត់ទោស ហើយឬយ៉ាងណា ?

អត្ថបទនេះ នឹងមិនពិភាក្សាស្តីពីការអត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះយើងឲ្យបានច្រើន តែនឹងពិភាក្សាអំពីការអត់ទោសរបស់យើង ចំពោះអ្នកដទៃ ។ គឺត្រូវសន្មតថា ការអត់ទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺពេញលេញ ហើយឥត បង់ថ្លៃ ដែលថាអំពើបាបរបស់យើងត្រូវលាងសំអាត "របៀបដូចជាទិសខាងកើតឆ្ងាយពីខាងលិច" ហើយនិង "គ្មានការចងចាំណាទៀត ដែលទាស់ទទឹងនឹងយើងទៀតឡើយ" ។ អ្នកដែលប្រើប្រាស់ការអត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើជាគំរូ អត្ថបទនេះនឹងនាំឲ្យឃើញនូវរបៀបអត់ទោសដល់បុគ្គល ដែលបានប្រព្រឹត្តធ្វើបាបទាស់នឹងខ្លួនគាត់ ។

ការអោយឈ្មោះថាជាការអាក្រក់ ។ នៅពេលដែលយើងមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ឬ ក៏ធ្វើខុសចំពោះអ្នកដទៃ តើយើងត្រូវហៅអំពើបែបនោះដូចម្តេច? អំពើទាំងឡាយណាដែលតំរូវឲ្យមានការ អត់ទោសដែលគេហៅថា អំពើបាប ។ គឺវាមិនគ្រាន់តែ ជាកំហុសប៉ុណ្ណោះទេ ។ មនុស្សគឺមានកំហុស ដោយមានកំរិតប្រែប្រួលនៃការជាប់ជំពាក់ក្នុងពិរុទ្ធភាព នៅពេលដែលគេធ្វើ ។ យើងនិយាយអំពីនិស្ស័យមនុស្ស ហើយនិងដែនកំណត់ ដែលយើងជួបប្រទះយ៉ាងងាយពីព្រោះយើងជាមនុស្ស ។ នេះគឺជាការពិតដែលថា យើងរស់នៅក្នុងចំណោមបងប្អូនប្រុសស្រីកើតជាមនុស្ស យើងជាញឹកញយត្រូវតែកែកំហុសរបស់គេ ហើយនិងមានការអត់ធ្មត់ ចំពោះដែនកំណត់ ក្នុងភាពមនុស្សរបស់ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងនឹងត្រូវការនោះគឺអត់ទោស នូវអំពើបាបរបស់ពួកគេ ។ អំពើបាបគឺមានន័យថា អ្វីដែលយើងជ្រើសរើសធ្វើអ្វីដែលខុសនោះ គឺអ្វីៗដែលនរណាម្នាក់ធ្វើ ទោះបើបានដឹងខ្លួនក្តី ឬទាំងមិនដឹងខ្លួនក្តី គួរតែដឹងថា នេះគឺជាកំហុសក៏ដោយ ។ មនុស្សមិនមែនជាម៉ាស៊ីនឯណា ដោយគ្រាន់តែធ្វើតាមម៉ាកដែលគេផលិតមកនោះ ។ ជួនកាល យើងត្រូវតែជ្រើសរើស ក្នុងការប្រព្រឹត្តប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលផ្តល់អំណាច ឬក៏ការសប្បាយតែមួយភ្លែត ឬក៏ប្រឆាំង នឹងអ្វីដែលអ្នកដទៃគិត ឬក៏ធ្វើដើម្បីឲ្យយើង អាចធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ។ មនុស្សម្នាក់ដែលដឹងថាខ្លួនស្ថិតនៅកណ្តាលនៃហ្វូងមនុស្សដែលលួច ឬក៏កាប់សំលាប់មនុស្សដូចគ្នា គឺអំពើបែបនោះត្រូវតែគេចចេញ ពីការធ្វើតាមអ្វីដែលគេបានធ្វើនោះ ។ បុគ្គលដែលមានជំរើស ហើយបែរជាទៅជ្រើសរើស សេពគប់ក្នុងហ្វូងមនុស្សបែបនោះ គឺជាអំពើបាប ។

ការដែលថាមានបាបនោះ គឺមានន័យថាត្រូវតែមានសកម្មភាព ដែលតែងតែមានភាពត្រឹមត្រូវ ឬក៏តែងតែខុសជាដរាប ។ គឺត្រូវតែអាស្រ័យលើច្បាប់ ហើយនិងនរណាមួយ ដែលបង្កើត ហើយដាក់ច្បាប់នោះអោយប្រតិបត្តិតាម ។ អ្នកដែលប្រទានច្បាប់នោះ គឺព្រះជាម្ចាស់ ។ យើងមិនអាច កំណត់ឲ្យដឹងថា “ត្រឹមត្រូវ” និង “ខុសឆ្គង” ដោយយោងលើតាម មនុស្សដែលមានអំណាចអោយអត្ថន័យលើច្បាប់នោះ ។ បើសិនជាយើងយល់ស្រប ពេលនោះអំពើរបស់មនុស្ស ដូចជា ហ៊ីត្លែរ, ស្តាលីន និង ប៉ុលពត ថាជាការ “ត្រឹមត្រូវ” ពីព្រោះមនុស្សបានកំណត់អត្ថន័យថាវាជាការ“ត្រឹមត្រូវ” ។ មិនមែនដូច្នេះឡើយ

មាត្រដ្ឋាននៃ ការ"ត្រូវ" និង ការ "ខុស" នោះត្រូវតែមកពីខាងក្រៅគំនិតមនុស្ស ឬ គំនិតទាំងឡាយ ដែលកើតឡើងមានប្រជាប្រិយនាពេលនោះ ។ មាត្រដ្ឋានសំរាប់វាស់ឲ្យដឹងខុសត្រូវនោះ គឺប្រទះឃើញក្នុងលក្ខណៈមិនផ្លាស់ប្តូរនៃព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលទ្រង់បញ្ចេញឲ្យឃើញរូបអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ក្នុងបទគម្ពីរ ។

ព្រះបន្ទូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ បង្រៀនយើងកាន់តែច្បាស់ថែមទៀត អំពីនិស្ស័យរបស់អំពើបាប ។ អំពើបាប គឺជា "ការដើរខុស" ទិសដៅ ឬ ខុសផ្លូវ ។ "ការខុសឆ្គង" ឬ"អំពើវៀចវេរ" "ការបះបោរ" ឬ "អំពើរំលងច្បាប់" "អំពើអយុត្តិធម៌" "មិនគោរពច្បាប់ ឥតសណ្តាប់ធ្នាប់" និង "ការធ្លាក់ក្នុងអំពើអាក្រក់" ។ តាមបែបទេវសាស្ត្រ អំពើបាប គឺនៅពេលដែលយើងវាស់ទៅមិនដល់តាមបំណងព្រះហឫទ័យ និង ចរិតលក្ខណៈផ្នែកសីលធម៌របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ពីព្រោះតែយើងទទួលខុសត្រូវចំពោះសកម្មភាពរបស់យើង ពិរុទ្ធភាពដែលអ្នកមានបាបត្រូវទទួល ។ ពិរុទ្ធភាព មានន័យថាអំពើបាបដែលកើតឡើងមិនហួសពីការគ្រប់គ្រងរបស់យើង គឺមានន័យថា យើងជ្រើសរើសទៅប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ ។ យើងមិនអាចបន្ទោសដល់សារធាតុផ្តល់កំណើតរបស់យើង ការអប់រំ មនុស្សដែលនៅជុំវិញយើង ឬ អារក្សនោះឡើយ ។ ចំពោះការប៉ុនប៉ងស្តីបន្ទោស ដល់គេឯងនោះ វាជាទម្លាប់ធម្មជាតិរបស់យើងទៅហើយ ។ អ័ដាម និង អេវ៉ា បានព្យាយាមធ្វើការនោះ បន្ទាប់ពីមនុស្សបានធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបមុនដំបូង ។ ដោយសារតែយើងជាប់ពិរុទ្ធ ទើបហេតុដូច្នេះហើយ បានជាយើងខំឆ្លើយដោះសាចំពោះអំពើឧក្រិដ្ឋរបស់យើង ។

ប្រតិកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ បើសិនព្រះជាម្ចាស់ដោះស្រាយអំពើបាបរបស់យើង គឺត្រូវផ្តល់ជាគំរូសំរាប់យើង ក្នុងការដោះស្រាយជាមួយអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ យើងត្រូវតែសង្កេតមើលនូវអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានបង្រៀន អំពីរបៀបដែលជាប្រតិកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ និយាយឲ្យខ្លីទៅ ព្រះជាម្ចាស់ ឆ្លើយតប (ទី១) ដោយសេចក្តីក្រោធ និង សេចក្តីជំនុំជំរះ ហើយបន្ទាប់មក (ទី២) ការផ្តល់នូវសេចក្តីប្រណីសន្តោស/ព្រះគុណ ។ យើងមិនត្រូវធ្វើព្រងើយ និង ប្រតិកម្មនៃសេចក្តីក្រោធទី១ របស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ ដោយយើង ប្រញាប់តែអរសប្បាយនឹងប្រតិកម្មទីពីរ ដែលជាសេចក្តីប្រណីសន្តោស / ព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជួនកាលយើងខកខានក្នុងការនិយាយឲ្យបានប្រាកដប្រជាអំពីសេចក្ដីក្រោធ និង ការជំនុំជំរះអំពើបាបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ប៉ុន្ដែនេះគឺជាសេចក្ដីបង្រៀនទាំងពីរទាំងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់(ទំនុកតម្កើង ២:៥, បរិទេវ ២:២,៤) ហើយនិងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (រ៉ូម ១:១៨, ២:៥,៨, អេភេសូ ២:៣,៥-៦, វិវរណៈ ៦:១៦, ១៧, ១៦:១, ១៩:១៥) ។ នៅភាពបរិសុទ្ធ របស់ទ្រង់ព្រះអង្គនឹងជំនុំជំរះអំពើបាប ដោយភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះអង្គ និងជំនុំជំរះដោយយុត្តិធម៌បំផុត ។ ទោះបីអ្នកមាន និង អ្នកមានអំណាចនឹងមិនបានទទួលនូវឯកសិទ្ធិពិសេសណាមួយឡើយ នៅក្នុងទីលានកាត់ក្ដីរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ សេចក្ដីក្រោធ និង ការជំនុំជំរះ មិនមែនជារឿងសាមញ្ញនោះទេ ពីព្រោះដូចដែលព្រះគម្ពីរ ហេព្រើ ១០:៣១ បានចែងថា "រីឯការដែលធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្ដាប់ព្រះហស្ដនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅ នោះគួរស្ញែងខ្លាចណាស់" ។

ការប្រកាសនូវសេចក្ដីសំអប់របស់ព្រះអង្គ និង ការជំនុំជំរះនៃអំពើកាន់តែឈានមកជិតដល់ ព្រះជាម្ចាស់បែរមក ហើយនិង ផ្ដល់នូវការអត់ទោសបាបតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះជាដំណឹងល្អ ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទឲ្យតម្លៃយ៉ាងខ្ពស់ បំផុត ។ ភាពបរិសុទ្ធ និង សេចក្ដីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអង្គបណ្ដាលឲ្យព្រះអង្គជំនុំជំរះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ បណ្ដាលឲ្យព្រះអង្គជានានឹងមនុស្សមានបាបឡើងវិញ ។ ចំពោះការដើរតួជាកណ្ដាលរវាងការជំនុំជំរះ ដែលចាំបាច់ត្រូវតែធ្វើ និង ការជំរុញឲ្យមានការអត់ទោសបាបត្រូវបានគេឃើញនៅក្នុងអេសេគាល៖ «អញនឹងជំនុំជំរះឯងរាល់គ្នា គ្រប់គ្នាតាមអំពើប្រព្រឹត្តរៀងខ្លួន ចូរឯងរាល់គ្នាវិលមកវិញ ចូរបែរចេញពីអំពើរំលងរបស់ឯងទៅយ៉ាងនោះ សេចក្ដីទុច្ចរិតនឹងមិនបំផ្លាញឯងទេ ចូរបោះបង់ចោលអំពើទាំងប៉ុន្មានរបស់ឯង ដែលឯងរាល់គ្នាប្រព្រឹត្តនោះ ហើយឲ្យខ្លួនមានចិត្តថ្មីនិងវិញ្ញាណថ្មីចុះ ដ្បិតឱពូជពង្សពួកអ៊ីស្រាអែលអើយ ឯងរាល់គ្នាចង់ស្លាប់ធ្វើអី ពីព្រោះអញឥតមានសេចក្ដីអំណរចំពោះការស្លាប់របស់អ្នកដែលត្រូវស្លាប់នោះទេ ដូច្នេះ ចូរឯងរាល់គ្នាវិលមក ដើម្បីឲ្យបានរស់នៅវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ! » (១៨:៣០-៣២) ។

អ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើ ដើម្បីជៀសវាងនូវសេចក្ដីជំនុំជំរះ ដែលគំរាមយើងនោះ ហើយនិងយើងបែរទៅជាអរសប្បាយនូវការអត់ទោសបាបដែលព្រះអង្គផ្ដល់ឲ្យមកទៅវិញ ដោយពណ៌នាតាមពាក្យផ្សេងៗ "លន់តួបាប" កែ

ប្រែចិត្តហើយនិង "ជំនឿ" ។ ពាក្យទាំងបីនេះពណ៌នាពីផ្នែកនានានូវអ្វីដែលពិតជាប្រតិកម្ម តែមួយគត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ពាក្យថា លន់តួ មានប្រភពចេញពីភាសាក្រិក គឺមាន ពាក្យពីរម៉ាត់ ដែលដាក់ជាមួយគ្នា មានន័យថា "និយាយដដែល" ។ ហេតុដូច្នេះហើយ អត្ថន័យរបស់ពាក្យនោះ គឺមានគិតបញ្ចូលទាំងពាក្យ "យល់ព្រម, ព្រមទទួល, សារភាព, ប្រកាស(ជាសាធារណៈ), ការទទួលស្គាល់" ។ ដើម្បី"និយាយដដែល" ដែលទាក់ទងនឹងអំពើបាបរបស់យើងគឺថា ព្រះជាម្ចាស់ចង់បានសេចក្តីថា ឲ្យយើងព្រមទទួលនូវអ្វី ដែលយើងធ្វើនោះគឺជាអំពើបាប (មិនថាឡើយកំហុស ដោយមិនដឹងថាការនោះជាអំពើបាប ឬកំហុសនៅក្នុងព្រំដែននិស្ស័យរបស់មនុស្ស) គឺថាវាជាអំពើអាក្រក់ ហើយ និងវាសមនឹងទទួលនូវការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ការសារភាពបាបនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ គឺមិនមែនជាការសូត្រតាមបញ្ជីនៃទង្វើដែលយើងអាចធ្វើខុស ដោយមិនបានគិតអំពីការ នោះពិតប្រាកដ ឬក៏មិនមែនជាការព្រមទទួលជាទូទៅ ដែលមិនច្បាស់លាស់នោះឡើយ ដោយនិយាយថា "ខ្ញុំបានធ្វើបាប" ។ វាជាការព្រមទទួលស្គាល់ជាក់លាក់ ដោយមានអារម្មណ៍ថា វាជាអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានសម្តែងឲ្យដឹងដូចគ្នានោះដែរ ។ "អ្នកណាដែលគ្របបាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេ តែអ្នកណាដែលលន់តួ ហើយលះបង់អំពើនោះ នឹងប្រទះបានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ" (សុភាសិត ២៨:១៣) ។

ការប្រែចិត្ត ពាក្យដែលអេសេគាលប្រើ មានន័យថា ការកែគំនិតយ៉ាងពេញលេញ ដែលជាលទ្ធផលឲ្យមានការកែប្រែចិត្តរបស់យើង ។ ខ្ញុំធ្លាប់មានរបៀបគិត ផ្នត់គំនិតនៃការឲ្យតម្លៃមួយផ្សេង របៀបមួយនៃការប្រព្រឹត្តិ តែឥឡូវនេះខ្ញុំបោះបង់ការទាំងនោះ បែរមកគិតឲ្យតម្លៃ និង ប្រព្រឹត្តតាមបែបមួយផ្ទុយពីការដែលខ្ញុំធ្លាប់ធ្វើពីមុន ។ ការប្រែចិត្តអាចគិតបញ្ចូលទាំងការសោកស្តាយ ប៉ុន្តែការសោកស្តាយនោះមិនមែនជាផ្នែកដ៏សំខាន់ឡើយ ផ្នែកដ៏សំខាន់របស់ការប្រែចិត្ត គឺជាផ្លាស់ប្តូរគំនិត និង ជីវិត ។ លោកលូកាបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា ការប្រែចិត្តវាទៅមុន ការអត់ទោសបាប (១៣:១-៥, ២៤:៤៧) ។ ហេតុដូច្នេះ ហើយ ទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់អត់ទោសបាបក៏ដោយ វាមិនបានមកដោយងាយៗ ឡើយ សូម្បីតែចំពោះមនុស្សមានបាប ចុះទម្រាំបើព្រះជាម្ចាស់ដែលជាអ្នកបង់ថ្លៃលោះអំពើបាប កាន់តែមិនងាយទៅទៀត ។ បើសិនយើងយល់ថា ការលន់តួ

និង ការប្រែចិត្ត វាងាយបែបនេះ នោះនឹងធ្វើឲ្យមានការរិះគន់ដោយសម្ងាត់ដែលគេនិយាយថា ដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ផ្តល់ឲ្យមានការអត់ទោសបាបថោក ដោយផ្អែកលើការយល់ដឹង ដែលមិនច្បាស់លើភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់អំពើបាប ។

ការអត់ទោសបាបភ្ជាប់ទៅជាមួយជំនឿ ។ ជំនឿមានន័យថា ខ្ញុំពឹងផ្អែកលើព្រះគុណ ដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យ តាមរយៈការសុគត និង ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូនៃភូមិណាសារ៉ែត ទោះបីជាវាដូចជាមិនទំនងដែលថាព្រះដ៏មានព្រះតេជៈ និង បរិសុទ្ធមិនសមមកគិតដល់មនុស្សមានបាបសោះ តាមពិតទៅព្រះអង្គចង់អត់ទោសបាប និង ចង់ផ្សះផ្សានឹងយើងឡើងវិញ ហើយនិងដោយជំនឿយើងទទួលយកការអត់ទោសបាបនោះ ដែលព្រះអង្គផ្តល់មកតាមរយៈព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គ ។ នេះឯងជាជំនឿ ។

ដោយផ្អែកលើយញ្ញបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រះជាម្ចាស់អត់ទោសបាបឲ្យនៅពេលដែលយើងលន់តួ កែប្រែចិត្ត ជឿ ។ ព្រះបន្ទូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរពណ៌នាពីការអត់ទោសបាប គឺមានច្រើនដូចពាក្យទាំងឡាយដែលពណ៌នាពី អំពើបាបដែរ ។ ពាក្យដែលសាមញ្ញបំផុតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺ "អត់ទោសប្រណីទោស" (តែងតែនៅជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ជារឿងសំខាន់) ។ ពាក្យដែលប្រើជាច្រើនដែរនោះ "លើកឡើង ទ្រាំទ្រ ឬផ្ទុក ដោះចេញ" លុបបំបាត់ ស្តាប់ចិត្ត ការធ្វើឲ្យគាប់ព្រះហឫទ័យ "ដើរហួស មើលរំលង អត់ទោសបាប" និង លុបបំបាត់ ឬ លុបចេញ" ។ ប្រើយ៉ាងច្រើននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី "អនុញ្ញាត ឲ្យទៅ បញ្ជូនទៅ លុបចោល លើកលែង អត់ទោស" ប៉ុន្តែក៏មានប្រើផងដែរ "ធ្វើដោយប្រោសប្រណី" ដោះឲ្យរួច ដោះលែង លើកទោស បញ្ជូនទៅ រំសាយចេញ" "ដោយប្រោសប្រណី ដោយមេត្តាករុណា" ហើយនិង "ការមើលរំលង ការឲ្យរួចខ្លួនមិនប្រកាន់ទោស" ។ ពាក្យទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញប្រាប់ឲ្យយើងដឹងតាមជ្រុងផ្សេងៗនៃ "ព្រះគុណរបស់ព្រះ ដែលមិនអាចរកអ្វីមកប្រៀបផ្ទឹមបាន ដែលបានបញ្ជាក់ឲ្យដឹងតាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ" (អេភេសូ ២:៧) ។

ការយកតម្រាប់របស់យើងតាមគំរូរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ តើយើងប្រើគំរូនៃការដោះស្រាយជាមួយអំពើបាប របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីតម្រង់យើងនូវរបៀប ដែលយើងត្រូវឆ្លើយតបទៅមនុស្ស ដែលធ្វើខុសនឹងយើង ដោយរបៀបណា? ទីមួយយើងត្រូវឲ្យឈ្មោះនូវអំពើខុសឆ្គងនោះឲ្យត្រឹមត្រូវតាម

លក្ខណៈរបស់វា ។ នៅពេលដែលអ្នកណាម្នាក់ប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងទាស់នឹងខ្ញុំនោះ ខ្ញុំត្រូវហៅថាវាជាអំពើបាប ។ ខ្ញុំត្រូវជួយឲ្យមនុស្សម្នាក់ដែលប្រព្រឹត្តឆ្គងនោះ ឃើញថា វាជាអំពើបាប ។ ព្រះយេស៊ូបានបង្រៀនថា "បើសិនជាបង ឬ ប្អូន ធ្វើបាបនឹងអ្នក នោះឲ្យទៅបន្ទោសគាត់ឲ្យដឹងពីកំហុសរបស់គាត់" (ម៉ាថាយ ១៨:១៥) ។ គាត់មានកំហុសប្រាប់ពីឈ្មោះនៃកំហុសនោះ ហើយនឹង បង្ហាញគាត់ថានោះវាជាកំហុស ។

ខ្ញុំមិនត្រូវធ្វើមិនដឹងមិនឮទេ មិនប្រាប់ឲ្យស្គាល់ឈ្មោះនូវកំហុសនោះ ហើយនិង មិនត្រូវទុកឲ្យវាបន្តធ្វើឲ្យខ្ញុំខឹងឡើយ ។ សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះ យេស៊ូ រំលឹកឲ្យយើងនឹកឃើញដល់ លេវីវិន័យ ១៩:១៧ «មិនត្រូវឲ្យមានចិត្តស្អប់ដល់បងប្អូនឯងឡើយក៏កុំឲ្យខាននឹងបន្ទោសដល់អ្នកជិតខាងឯងដែរ ដើម្បីកុំឲ្យជាប់មានបាបដោយព្រោះគេ» ការទុកអំពើបាបដោយមិនបានប្រាប់ឲ្យដឹង និង ដោយមិនបានដោះស្រាយតទល់គ្នានោះ នាំឲ្យវាក្លាយទៅជាសេចក្តីសំអប់ ដោយហេតុនោះអំពើបាបបានដោរឡើងខ្លាំង ។ ពីព្រោះតែកំពុងតែមានចិត្តគុំដល់មនុស្សម្នាក់ទៀតនោះ ឥឡូវខ្ញុំក៏មានពិរុទ្ធភាពដូចគាត់នោះដែរ ។ ដូច្នេះ ជំហានដំបូងក្នុងការដោះស្រាយជាមួយនឹងអំពើបាប គឺថាត្រូវប្រាប់ ឲ្យដឹងថាវាជាអំពើបាប ។

ដើម្បីគូសបញ្ជាក់ប្រាប់ឲ្យដឹងពីគំរូដែលគួរឲ្យសោកស្តាយក្នុងចំណោមជនជាតិខ្មែរ ក្នុងប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយពីជំនាន់ប៉ុល ពត ដែលបានបដិសេធ ឬ ធ្វើមិនដឹងមិនឮកំហុសពីអតីតកាល ។ មានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងណាស់ ដើម្បីនឹងប្រឈមមុខ ចំពោះអំពើឧក្រិដ្ឋរបស់ខ្មែរក្រហមបានត្រូវគេខំបំភ្លេចនៅក្នុងគំនិត ដែលបន្សល់ទុកឲ្យជនរងគ្រោះរបស់អំពើនេះ ខំត្រដរប្រយុទ្ធនឹងអំពើនេះនៅក្នុងគំនិតតែម្នាក់ឯង និង ទាំងមិនដឹងខ្លួនច្បាស់ ។ ដោយហេតុនេះ ហើយទើបបានក្លាយជារំពារនៃការធ្លាក់ទឹកចិត្ត និង មានសញ្ញានៃការកើតរោគវិបត្តិផ្លូវចិត្ត ។ «ចូរយើង បំភ្លេចរឿងអតីតកាលទៅ» អ្នកខ្លះបានស្នើឲ្យធ្វើបែបនេះ ។ ប៉ុន្តែការធ្វើទារុណកម្ម និង ការកាប់សម្លាប់យ៉ាងសាហាវយង់ឃ្នងមិនមែនជារឿងដែល «ងាយបំភ្លេច» នោះឡើយ ។ វាជាអំពើបាប វាជាអំពើឧក្រិដ្ឋ ហើយនិងអំពើទាំងនោះត្រូវតែបង្ហាញឲ្យដឹង ទើបការផ្សះផ្សាដំបៅដួងចិត្តនោះអាចជាបាន ។

នៅពេលដែល «កំហុស» ឬ «អំពើបាប» ណាមួយបានបង្ហាញឲ្យដឹង យើងត្រូវតែប្រឈមមុខនឹងភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់វា ។ អំពើបាបដែលលាក់ទុក មិនបានលើកមកនិយាយ និង មិនបានអត់ទោសឲ្យនោះ ធ្វើឲ្យខូចដល់បំណងល្អក្នុងគ្រួសារ មិត្តភក្តិ និង អ្នកជិតខាង ។ ហេតុផលមួយដែលត្រូវប្រឈមមុខដោះស្រាយ និង អំពើបាបនោះគឺថា ដើម្បីជួសជុលនូវទំនាក់ទំនងនោះឲ្យល្អប្រសើរឡើងវិញ ។ ការធ្វើមិនដឹងមិនឮ វាធ្វើឲ្យមានការបាក់បែកជាបន្ត និង កាន់តែធំឡើង ។ ការប្រឈមមុខដោះស្រាយ ដែលមានគំនិតជួយកែលំអផងនោះក៏ជួយឲ្យយើងប្រយុទ្ធនឹងសេចក្តីល្បួង ដែលនាំឲ្យមានការសងសឹកនោះ ដែលបានហាមឃាត់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ (រ៉ូម ១២:១៧-២១) ។

នៅក្នុងខណៈ ដែលខ្ញុំប្រឈមមុខដោះស្រាយជាមួយបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ដែលគាត់បានធ្វើបាបទាស់នឹងខ្ញុំ បំណងរបស់ខ្ញុំគឺដូចជាបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ គឺដើម្បីជំរុញឲ្យលន់តួ ដូច្នេះធ្វើឲ្យមានការពង្រីកការអត់ទោសបាបរបស់ខ្ញុំចំពោះគាត់ ។ ព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះយេស៊ូ «ចូរទៅបង្ហាញឲ្យគាត់ដឹងពីកំហុសរបស់ខ្លួន» ហើយបន្តទៀតថា «បើគាត់ព្រមស្តាប់អ្នកអ្នកនឹងបានបងប្អូនរបស់អ្នកមកវិញ» ។ ការប្រេះឆាបានជាឡើងវិញ ។ នៅកន្លែងដទៃទៀត ព្រះយេស៊ូបានបន្ថែមគំនិតថា «បើបងប្អូនធ្វើបាបនឹងអ្នក ត្រូវឲ្យអ្នកបន្ទោសដល់គាត់ បើគាត់ប្រែចិត្តមកវិញ នោះ ចូរអត់ទោសដល់គាត់ចុះ បើគាត់ធ្វើបាបនឹងអ្នក ៧ ដង ក្នុង ១ ថ្ងៃ ហើយត្រឡប់មកនិយាយនឹងអ្នក ៧ ដង ថា ខ្ញុំប្រែចិត្តហើយ នោះ ត្រូវឲ្យអ្នកអត់ទោសដល់គាត់ជាកុំខាន» (លូកា ១៧:៣-៤) ។ បើការអត់ទោសរបស់មនុស្ស វាស៊ីគ្នានឹងការអត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វាត្រូវតែ ១) ភាគីដែលរងការឈឺចាប់ត្រូវស្វែងរកការអត់ទោសនោះ (លូកា ១៩:១០); ២)ពង្រីកការអត់ទោសបាប ដោយសប្បុរសបំផុត (ទំនុកតម្កើង ១០៣:១២) ; ៣)ពង្រីកដោយអចិន្ត្រៃយ៍ (ហេប្រឺ ១០:១៧); ៤) ពង្រីកការអត់ទោសបាបម្តងហើយម្តងទៀត (លូកា ១៧:៤) ហើយនិង ៥) ពង្រីកនូវការអត់ទោសបាបនេះ សូម្បីតែអស់អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានធ្វើបាបដ៏សាហាវយង់ឃ្នង (២របាក្សត្រ ៣៣:៩-១៣) ។

ការអត់ទោសបាបវាខុសគ្នា និង ផលវិបាក ។ ការអត់ទោសបាបភាគីទាំងពីរ គឺត្រូវលុបចោលការដាក់ទណ្ឌកម្មផ្នែកតុលាការ ដែលអំពើបាបនោះ

ត្រូវទទួលយក ហើយនិងអនុញ្ញាតឲ្យទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកធ្វើបាប ហើយ និងអ្នករងនូវការធ្វើអំពើបាបបានជានាឹងគ្នាឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែមិនមែនបានសេចក្តីថាផលវិបាកទាំងឡាយដែល បណ្តាលមកពីអំពើបាបនោះ ត្រូវតែលុបចោលទាំងអស់នោះទេ ។ បើស្ត្រីម្នាក់ជ្រើសរើសប្រឡូកក្នុងការសេពសុរាអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ហើយក្រោយមកកែប្រែចិត្ត ព្រះជាម្ចាស់នឹងអត់ទោសបាបឲ្យ ប៉ុន្តែមិនមែនបានសេចក្តីថា ព្រះអង្គនឹងផ្តល់ថ្លើមថ្មីឲ្យ និងផ្តល់ឲ្យគាត់មានសុខភាពល្អដូចដើមនោះទេ ។ បើបុរសម្នាក់ជ្រើសរើសរស់នៅក្នុងជីវិតមួយដែលមិនខ្វល់ខ្វាយ រឿងថែទាំកូនចៅ និង គិតតែពីវាយដំប្រពន្ធ ព្រះជាម្ចាស់អាចអត់ទោសបាបបែបនោះបាន ប៉ុន្តែមិនអាចធ្វើឲ្យប៉ុន្មានឆ្នាំ ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តនោះបានជានាឡើងវិញ ឬ ក៏ការចងចាំដែលគាត់មានទាំងប៉ុន្មានឲ្យរលប់ បាត់ពីអារម្មណ៍របស់គាត់បានឡើយ ។ ការអត់ទោសបាបមិនចាំបាច់ថាទាល់តែលុបបំបាត់ឲ្យអស់នូវផលវិបាកទាំងឡាយនោះឡើយ ។ ព្រះគម្ពីរបង្ហាញថាការនេះជាការពិត ។ នៅពេលដែលព្រះបាទដាវីឌប្រព្រឹត្តបាប ហើយនិង បានលន់តួបាប ណាថាន់បានអះអាងនឹងទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ថា «ព្រះយេហូវ៉ា (យ៉ាវេ) បានដកយកអំពើបាបរបស់ទ្រង់ហើយ ។ ព្រះអង្គនឹងមិនសុគតឡើយ [គឺថាព្រះអង្គទទួលបាននូវការអត់ទោសហើយ] ។» ប៉ុន្តែណាថាន់បានបន្តទៀតថា "ពីព្រោះតែព្រះអង្គបានធ្វើការនេះ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យក្លាយជាខ្មាំងសត្រូវនៃព្រះយេហូវ៉ាហើយ ដែលបង្ហាញថាមានការមើលងាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នេះបុត្រាដែលត្រូវកើតមកនោះត្រូវសុគត [គឺថាទ្រង់ និង គ្រួសាររបស់ព្រះអង្គត្រូវរងនូវការឈឺចាប់ចំពោះផលវិបាកទាំងឡាយនេះ] ។"

ដោយការអនុវត្តន៍តាមគោលការណ៍នេះ យើងត្រូវតែអត់ទោសដល់ បងប្អូនដែលបានធ្វើបាបទាស់នឹងយើង ហើយព្រមកែប្រែចិត្ត គឺថាយើង ត្រេកអរ និងប្រកបជាមួយអ្នកនោះម្តងទៀត ដោយគ្មានប្រកាន់នូវការប្រទូស្ត រាយអ្វីឡើយ ។ ប៉ុន្តែអំពើបាបរបស់គាត់ ដែលបានអត់ទោសឲ្យហើយនោះ ទោះ ជាយ៉ាងណាក៏ដោយអាចមានការប្រែប្រួល ចំពោះទំនាក់ទំនងរបស់ខ្ញុំជាមួយគាត់នៅថ្ងៃអនាគត ។ ខ្ញុំអាចមានការរារែកចិត្តក្នុងការឲ្យខ្ចីកុំព្យូទ័រទៅមនុស្សដែលធ្លាប់ធ្វើខូចពីរដងរួចមកហើយ ដោយសារតែទង្វើខ្ចីខ្ចាពីលើកមុន នៅពេលដែលខ្ញុំបានឲ្យគាត់ខ្ចីកុំព្យូទ័ររបស់ខ្ញុំ ។ ហិរញ្ញិក ដែលកាន់ថវិកានៅព្រះវិហារម្នាក់ ដែល

បានបន្លំប្រាក់ព្រះវិហារ អ្នកនោះអាចអត់ទោសឲ្យបានដោយសំអាងលើការកែប្រែចិត្តដោយស្មោះស ប៉ុន្តែគេមិនយកអ្នកនោះឲ្យកាន់ការងារបែបហ្នឹងម្តងទៀតឡើយ ។ គ្រូគង្វាលម្នាក់ដែលខុសសីលធម៌ផ្នែកភេទ ព្រះជាម្ចាស់ និង ក្រុមជំនុំរបស់គាត់អាចអត់ទោសឲ្យគាត់បាន ប៉ុន្តែគាត់លែងក្លាយ ជាមនុស្សដែល "ឥតកន្លែងចាប់ទោសបាន" ទៀតឡើយ (ដូចមានចែងក្នុង ១ធីម៉ូថេ ៣:៣ ត្រូវឲ្យមានអ្នកត្រួតត្រា) ហើយដោយហេតុនោះ មិនគ្រប់លក្ខណៈសម្បត្តិធ្វើជាគ្រូគង្វាលបន្តទៀតឡើយ ។ អំពើបាបអាចអត់ទោសឲ្យជាពិតប្រាកដមែន ប៉ុន្តែផលវិបាករបស់វានៅជាប់តមករហូត ។

នេះជាមធ្យោបាយដ៏ពិតប្រាកដ សំរាប់ការអត់ទោសបាប ចំពោះប្រជាជាតិ ក៏ដូចគ្នានឹងការអត់ទោសបាប សំរាប់ផ្ទាល់ខ្លួនម្នាក់ៗដែរ ។ អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិ ហើយបានកែប្រែចិត្ត (ដូចជាម៉ាណាសេ-ដូច្នេះដែរនោះ សូមមើល ២របាក្សត្រ ៣៣:១-២០) ព្រះជា ម្ចាស់ និង ជនរងគ្រោះអាចអត់ទោសឲ្យបាន ។ តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រទេសជាតិអាចនៅតែព្យាយាម និង ដាក់ទណ្ឌកម្មដល់គាត់ ចំពោះអំពើឧក្រិដ្ឋទាំងឡាយនោះ ។ ការអត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង ការអត់ទោសរបស់ យើងមិនលុបបំបាត់ ឲ្យអស់នូវផលវិបាកទាំងអម្បាលម៉ាននោះឡើយ ។

វាជាការល្អសំរាប់យើង ។ អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ពួកអ្នកចិត្តវិទូមិនបានសិក្សាស្រាវជ្រាវអំពីការអត់ទោសបាបឡើយ ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះត្រូវបានគេរកឃើញនូវប្រយោជន៍ដ៏សំខាន់ ចំពោះការផ្សះឲ្យជាដល់អារម្មណ៍ (ផ្នែកចិត្ត) និង ផ្នែករាងកាយទាំងស្រុង ។ ទោះបីជាអ្នកប្រព្រឹត្តបាបបានចំណេញ ដោយព្រោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនបានអត់ទោសឲ្យក៏ដោយ ជនរងគ្រោះដែលបានអត់ទោសឲ្យគេនោះក៏ចំណេញដែរ ។ លើសពីនេះទៀត ការអត់ទោសបាប បានបំបាត់នូវវិវត្តន៍វិលចុះវិលឡើង នៃការសងសឹកដែលមិនចេះចប់ ជាហេតុ បណ្តាលឲ្យគ្រួសារ ឬ សង្គម (សូមគិតពី កូសូវ៉ូ ; អ៊ីស្រាអែល ហើយនិង អៀឡង់ខាងជើង) កាន់តែបាក់បែករីកធំឡើង រហូតធ្លាក់ដល់នាំឲ្យមានអំពើហិង្សា ។

សេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ជនជាតិខ្មែរ ។ នៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ ឧសភា ១៩៩៩ មានអ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួនបានមកជួបប្រជុំ ដើម្បីពិភាក្សាលើបញ្ហានៃអំពើឧក្រិដ្ឋកម្មប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិ ការប្រែចិត្ត ការអត់ទោសបាប

ហើយនិងផលវិបាកផ្នែកចៅក្រម ដោយសារតែហេតុនេះ ទើបមានការជួបប្រជុំគ្នាពីរលើកជាបន្តបន្ទាប់គ្នា សេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយត្រូវបានគេរៀបចំឡើងជាសេចក្តីពង្រាងស្តីអំពីបញ្ហាទាំងឡាយនេះ ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះមានដូចតទៅ ៖

ការអត់ទោសចំពោះអស់អ្នកដែលជាប់មានពិរុទ្ធភាពនៃអំពើឃោរឃៅ

ព្រះ ដែលជាព្រះអាទិករ និង ជាព្រះអម្ចាស់លើទាំងអស់ ព្រះអង្គស្អប់ខ្ពើមការសង្កត់សង្កិន និង ការប្រព្រឹត្តិអំពើឃោរឃៅប្រឆាំងមនុស្សជាតិ ។ ព្រះអង្គចាត់ទុកអំពើទាំងនោះ ជាទីស្អប់ខ្ពើមបំផុត ។ ទ្រង់មិនបំភ្លេចចោល ឬទតរំលងអំពើទាំងនោះទេ ទោះបីជាគេបានប្រព្រឹត្តការនោះរយៈពេលយូរយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ ព្រះអង្គនឹងជំនុំជំរះ ចំពោះអស់អ្នកណា ដែលប្រព្រឹត្តនូវអំពើឧក្រិដ្ឋបែបនោះ ។

លោកុប្បត្តិ ៦:៥-៧, ចោទិយកថា ២៥:១៧-១៩, អេសេគាល ១៨:២០

ប៉ុន្តែទោះបីជា អ្នកទាំងនោះទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើឃោរឃៅក៏ដោយ ក៏ព្រះស្រឡាញ់មនុស្សគ្រប់គ្នា ។ ព្រះអង្គបានអះអាងថា ទ្រង់នឹងអត់ទោសចំពោះអស់អ្នកណា ដែលព្រមលន់តួបាបខ្លួនចំពោះទ្រង់ ដោយសុទ្ធចិត្ត ឲ្យតែការលន់តួនោះស្របជាមួយនឹងជំនឿប្តូរផ្តាច់ ហើយព្រមដើរតាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។ អ្នកដែលលន់តួបាបខ្លួនចំពោះ ព្រះជាម្ចាស់រមែងទទួលបានការអត់ទោសពីព្រះអង្គ ។ ឯការអត់ទោសនោះ មិនពឹងផ្អែកទៅលើ កុសលផលបុណ្យ ដែលគាត់បានធ្វើនោះទេ ទោះបីជាការនោះអាចជួយឲ្យគាត់ក្លាយទៅជាមនុស្សល្អ ឬ គាត់សន្យាថានឹងធ្វើល្អនៅថ្ងៃមុខក៏ដោយ ។ ដ្បិតការអត់ទោសនោះ គឺជាអំណោយទានមកពី ព្រះពោរពេញទៅដោយការប្រោសប្រណី ដែលមនុស្សមានបាបក្នុងសណ្ឋានណាក៏ដោយ មិនស័ក្តិសមនឹងទទួលទាល់តែសោះ ។ នៅពេលដែលព្រះគុណរបស់ផងព្រះអង្គ គឺល្មមគ្រប់គ្រាន់ហើយ ដើម្បីនឹងទោសដល់អំពើបាបរបស់យើង នៅពេលដែលយើងព្រមកែប្រែ និង ទុកចិត្តដល់ព្រះយេស៊ូ ។

យ៉ូហាន ៣:១៦, ៦:៣៧, ១ធីម៉ូថេ ១:១២-១៦

តើការអត់ទោសអស់កល្បជានិច្ចមានយុត្តិធម៌ដែរឬទេ? តើជនដៃដល់គ្រប់រូប ដែលជាប់ពិរុទ្ធពីបទសង្កត់សង្កិន ត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះជាម្ចាស់ជារៀងរហូតឬ ? ចម្លើយគឺយ៉ាងដូច្នេះ - សេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះ

មនុស្សមានបាបត្រូវបានជនម្នាក់ទៀតទទួលរងជំនួស ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូន ព្រះយេស៊ូឲ្យមកទទួលទោសប្រហារជីវិត ហើយសុគតជំនួសអ្នកដទៃ ។ ព្រះអង្គ គ្មានទោសទាល់តែសោះ ប៉ុន្តែទ្រង់ព្រមសុគតជំនួស មនុស្សមានបាប ។ ដោយ ហេតុថាព្រះយេស៊ូ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ការសុគតរបស់ទ្រង់ផ្តល់នូវការរង ទារុណកម្មគ្រប់គ្រាន់សំរាប់អំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់ ។

ការសុគតនោះ មានប្រសិទ្ធិភាពចំពោះអស់អ្នកដែលកែប្រែចិត្ត និង ជឿ តាមទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ ។ ជំនឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ដែលទាមទារ ការបែរចេញពីអំពើ បាបមកដើរតាមទ្រង់ នោះពិតជានាំមកនូវការអត់ទោសអស់កល្បជានិច្ច អំពីព្រះ ជាម្ចាស់ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានបង់ថ្លៃបាបជំនួសហើយ ។

អេសាយ ៥៣:៤-៦, ម៉ាកុស ១០:៤៥, ២កូរិនថូស ៥:២១, រ៉ូម៣:៩-២៦

ព្រះជាម្ចាស់ ជាព្រះ ដែលតែងតែអភ័យទោសឲ្យ ព្រះអង្គបានត្រាស់ ហៅរាស្ត្រទ្រង់ម្នាក់ៗឲ្យត្រាប់តាមព្រះអង្គដែរ ។ ពេលខ្លះការនេះ ហាក់ដូចជា ពិបាកមែន ប៉ុន្តែជានិច្ចកាលព្រះជាម្ចាស់ជួយដល់អ្នកណា ដែលសូមដល់ទ្រង់ ឲ្យចេះអត់ទោសចំពោះអ្នក ដែលបានរំលោភបំពានមកលើខ្លួន ។ ការផ្តន្ទាទោស ស្រេចលើព្រះជាម្ចាស់ ពោលគឺមិនមែនស្រេចលើយើងទេ ។ បើព្រះអង្គអភ័យ ទោសឲ្យអ្នកណាហើយ យើងក៏ត្រូវតែអភ័យទោសឲ្យអ្នកនោះដែរ ។

រ៉ូម ១២:១៤, ១៧-២១, ម៉ាថាយ ៦:១២, ១៨:១៥-៣៥

ការអភ័យទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនមានន័យថា ជួយសង្គ្រោះឲ្យ រួចពីផលវិបាកនៃពិរុទ្ធភាពនៅក្នុងជីវិតនេះបានទេ ។ បាបរបស់យើងជះឥទ្ធិពល ដល់សុខភាព សម្ព័ន្ធភាព និង ការទទួលខុសត្រូវរបស់យើង ។ ជនណាក៏ដោយ ដែលជាឧក្រិដ្ឋជន ត្រូវតែទទួលការកាត់ទោសពីរដ្ឋាភិបាល ។ ក្នុងករណីនេះ ព្រះ ជាម្ចាស់មិនអនុញ្ញាតឲ្យឧក្រិដ្ឋជនណារួចខ្លួនពីចំពោះមុខច្បាប់រដ្ឋឡើយ ។ យ៉ាង ណាមិញ អស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើមនុស្សឃាត និង អំពើ សាហាវយង់ឃ្នង ទោះបីជាគ្រីស្ទាន ឬ មិនមែនគ្រីស្ទានក្តី ចាំបាច់ត្រូវតែប្រឈម មុខនឹងការកាត់ក្តីរបស់តុលាការ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់សិទ្ធិអំណាចឲ្យរដ្ឋា ភិបាលផ្តន្ទាទោសដល់ឧក្រិដ្ឋជន និង ការពារប្រជាជនតាមច្បាប់ដ៏យុត្តិធម៌ និង តាមទំរង់ការដ៏សមស្របនានារបស់តុលាការ ។ ដូចគ្នានេះដែរ រដ្ឋាភិបាល ត្រូវតែ ទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ពីរបៀបដែលគេអនុវត្តសិទ្ធិអំណាចនេះ ។ ព្រះ

ជាម្ចាស់មិនបណ្តោយឲ្យជនណាម្នាក់រួចពីប្រព័ន្ធច្បាប់ឡើយ ទោះបីជននោះ បានសារភាពបាប កែប្រែចិត្តគំនិត និង ទទួលការអភ័យទោសអំពីព្រះជាម្ចាស់រួចហើយក៏ដោយ ។ សាលក្រមរបស់តុលាការមិនអាចប៉ះពាល់ ដល់ការអត់ទោសបាបដ៏នៅអស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ ។

២សាំយ៉ូអែល ១២:១១-១៤, រ៉ូម ១៣:១-៧

រដ្ឋាភិបាលអាចសំរេចនូវប្រការណា ដែលប្រសើរបំផុតក្នុងការបំពេញតួនាទី ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ជូន ដើម្បីទទួលខុសត្រូវលើការពិន័យទោសដល់ពិរុទ្ធជន ដែលច្បាប់កំណត់ថា បានប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មប្រឆាំងនឹងមនុស្សជាតិ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ បើសិនជាតុលាការយល់ឃើញថា ជនជាប់ចោទបានផ្លាស់ប្រែចិត្ត គំនិតពីអតីតកាលរបស់ខ្លួនពិតប្រាកដមែន ដោយមានភ័ស្តុតាងបញ្ជាក់អំពីការផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយាផ្ទុយពីមុខស្រឡះនោះ តុលាការអាចផ្អាកការចេញសាលក្រមក្នុងពេល ដែលកំពុងស្រាវជ្រាវបទល្មើសរបស់ជនជាប់ចោទ បាន ។ តុលាការត្រូវតែសំរេចប្រកបដោយគតិយុត្តិធម៌នូវប្រការណា ដែលខ្លួនយល់ឃើញថាប្រសើរបំផុត ក្នុងការជំនុំជំរះក្តី ដែលមានភាពវិសាមញ្ញបែបនេះ ។

១ពង្សាវតាក្សត្រ ២១:២០-២៩, ២របាក្សត្រ ៣៣:៩-១៣

ហេតុដូច្នេះ រដ្ឋាភិបាល ប្រើសិទ្ធិរបស់ខ្លួននៅពេលដែលគេដាក់ទោសដល់ឧក្រិដ្ឋជន សូម្បីតែជននោះ បានកែប្រែចិត្តហើយក៏ដោយ ។ តាមពិតទៅ តុលាការអាចសំរាលទោស ឬ អត់ទោសចំពោះការកាត់ទោសដល់អ្នក ដែលបានកែប្រែចិត្តពិតប្រាកដ នឹកឃើញសំដី ផធៀ (Portia) នៅក្នុងរឿងរបសលោក សេក្ខសភា ឈ្មោះ Merchant of Venice ដែលថាអំណាចនៅដែនដីប្រហាក់ប្រហែលអំណាចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ នៅពេលដែលសេចក្តីមេត្តាករុណាផ្តល់សរជាតិដល់សេចក្តីយុត្តិធម៌ ។ ប៉ុន្តែមិនថាឡើយមានផលវិបាកច្រើនយ៉ាងនៅលើផែនដីនេះ ដែលអាចកើតឡើងដោយសារសកម្មភាព ដែលប្រកបដោយអំពើបាបសូមឲ្យយើងម្នាក់ៗធ្វើតាមសេចក្តីទូន្មានរបស់ពួកសាវ័ក«ចូរឲ្យមានចិត្តសប្បុរស និង អាណិតអាសូរដល់គ្នាទៅវិញទៅមក អត់ទោសគ្នាទៅវិញទៅមក ដូចជាព្រះជាម្ចាស់អត់ទោសឲ្យអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែរ» ។